

vanost přípravné vyšetřování, z nichž pro konkrétní věc přichází v úvahu jedině případ, že jde o zločin, o němž souditi má soud porotní. Praktické zkušenosti učí však, že i v takových věcech se nezahajuje od počátku — nejde-li o vazbu — ihned přípravné vyšetřování, nýbrž že se věc nezřídka vyšetřuje v přípravném vyhledávání, načež teprve na konci tohoto řízení následuje zahájení přípravného vyšetřování, by formálně hověno bylo požadavku § 91/1 tr. ř. z roku 1873. Ani jinak nerozeznává se v praxi přesně mezi přípravným vyhledáváním a vyšetřováním podle tíže dotyčného deliktu a vyšetřují se případy velmi těžkých deliktů ve formě vyhledávání, kdežto v jiných případech poměrně mnohem méně závažných často — pokud jde na příklad o trestní věci proti individuům nestálého bydliště, kde třeba uvaliti vyšetřovací vazbu, — se zahajuje přípravné vyšetřování. Neobstojí proto výtky stížnosti, vznesené v těchto směrech v příčině výkladu § 17 kár. statutu a nemá Nejvyšší soud příčiny, by upustil od svého stanoviska v rozhodnutí ze dne 18. dubna 1932 zaujatého.

Že se proti stěžovateli vede přípravné vyhledávání u krajského soudu trestního v Brně pro zločin podvodu a zpronevěry, stížnost sama nepopírá. To stačí pro první předpoklad § 17 kár. statutu a nelze v tomto období řízení se zabývatí vývody, jimiž stížnost hledí jednotlivá obvinění, vznesená proti stěžovateli v trestním řízení, vyvrátiti, po případě vysvětliti. Že by podezření vyslovené proti stěžovateli bylo naprosto vymyšlené, nebo že by na první pohled byla patrna neopodstatněnost došlých trestních oznámení, ani stížnost sama nemůže tvrditi; snaží se v různých směrech toliko zvrátiti hodnověrnost svědeckých údajů. Sluší konečně přisvědčiti kárné radě i, pokud vyslovila, že jde o nutný případ. Právem zdůrazňuje napadené usnesení, že zájem veřejnosti, jakož i zájem stavovské cti velí, by okamžitě opatřeno bylo potřebné podle § 17 kárného statutu proti advokátu, proti němuž se koná trestní řízení pro závažné podezření, že se těžkým způsobem a v několika směrech prohřešil proti předpisům všeobecného trestního zákona. Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 196 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, vešel-li advokát ve spojení a spolupůsobil-li se spolkem, jehož činnost měla za účel provozovati soutěž stavu advokátnímu.

(Rozh. ze dne 23. dubna 1934, Ds I 13/33.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 7. prosince 1933, pokud jím byl uznán vinným kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání obviněného není důvodné. Podle výsledků průvodních nemůže být sporu o tom a nepopírá ani odvolatel, že spolek »Allgemeiner Verein für Wirtschafts- und Rechtsschutz« sledoval účel, poskytovat svým členům právní ochranu ve všech odvětvích právního života bez jakéhokoli omezení a že tudíž vyvíjel nebo vyvíjel chtěl činnost, jejíž vykonávání je vyhrazeno osobám k tomu podle zákona kvalifikovaným a oprávněným (§ 1 advokát. řádu). Dlužno souhlasiti s napařeným nálezem, že jmenovaný spolek osoboval si takto pracovní pole advokáta a zasahoval do oboru jeho působnosti, což i se zřetelem na podmínky, za kterých právní ochranu poskytoval, opravňuje předpoklad, že chtěl soutěžit a soutěžil se stavem advokátním. V důsledku toho nemůže být pochybnosti o tom, že příslušník stavu advokátního, který s takovým spolkem, poškozujícím zřejmě zájmy stavu advokátního, vejde ve spojení a jeho snahy podporuje způsobem ať jakýmkoli, stává se účastným na soutěži oním spolkem vyvíjené a jedná tak proti zájmům stavu vlastního, což je na úkor cti a vážnosti stavu, jichž jest advokátu přísně dbáti při veškerém podnikání a za všech okolností.

S nastíněného hlediska je při posuzování věci nerozhodné, že obviněný nepracoval snad pod tarifem, poněvadž podstatou věci je, že vůbec vešel ve spojení a spolupůsobil se spolkem, jehož činnost měla za účel, provozovati soutěž stavu advokátnímu. Na vině odvolatelově nemůže dále změnit nic, že i jiní advokáti pracovali pro zmíněný spolek a že existují i jiné četné spolky, které sledují touž nebo podobnou činnost a že dosud advokátní komora, jak stěžovatel tvrdí, nezakročila proti advokátům pro takové spolky pracujícím. Neboť předmětem rozhodování může být toliko souzený případ a otázka, zda je tu zavinění obviněného.

Čís. 197 dis.

Soudci, jemuž byl uložen některý z kárných trestů, uvedených v § 6 a)—c) zák. čís. 46/1868 ř. zák., nepřísluší nárok na částečné vrácení platů, zadržených mu za suspense.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1934, Ds I 14/34.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců nevyhověl stížnosti obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudcovské úředníky z 5. ledna 1934, jímž byla zamítnuta žádost obviněného o poukázání platů, zadržených za suspense.

Z d ů v o d ů:

Stížnost snaží se z doslovu § 32 zák. z 21. května 1868 č. ř. zák. 46, jakož i z jeho poměru k § 149 služ. pragm. vyvozovati, že stěžovateli